

Ked pomaširujem
z Mesta do Trenčína,
[: naľej my, krčmárko, :]
čierveného výna.

Čiervené výnečko
ve sklenyci skáče,
moja gaľánečka,
sivá hoľubyčka,
prevelice plače.

Čiervené výnečko
ve sklenyci neskač,
moja gaľánečko,
sivá hoľubyčko,
už len za mnú neplač.

Šak som ty povedal,
abys neplakala,
[: že som sa zverbuval :]
medzi husarama.

Vojáci, vojáci,
to sú samý pány,
[: od východ slúnečka ;]
vojnu započali.

Ked ju započali,
ve dva rady stali,
[: až jim jich hlavenky :]
doľu popadaľy.

Ked jim popadaľy,
čiervená krú*) tekľa,
[: po šetkém tom poli :]
sa tá krú roztekľa.

A ked sa roztekľa,
zeme sa týkala,
[: čiervená rúžička, :]
z nej povykvyétaľa.

Odtrhny si, myľá,
čiervenú rúžičku,
[: jako bys vydzeľa :]
myľého hlavyčku.

Načo bych já smutná,
tu rúžu trhaľa,
[: na veľký žal by sa :]
v zahrádce ujaľa.

*) Vyslov: Kr'ú.

1193.

Z Březové.

Hore Brezová
muziga hrála,
Janko maširoval,
milá plakala,
jeden ráz.

Neplač ty, milá,
šak puójdeš s nami,
šak sú na vojne
vojáci švární,
druhý ráz.

Ach, jako bych len
já s vami išla,
svoju mamičku
doma odešla,
tretí ráz.